

SCÉNÁŘ – LIBUŠE KUBÍČKOVÁ

Ž: Seděli na pytlech se slámou a čekali, co bude, svěřuje se nám paní Libuše Kubíčková, která se s námi rozhodla sdílet svůj příběh. Narodila se 13. března 1937 v Biskupicích, v malé hospodářské rodině.

Ž: Její dětství zásadně ovlivnila druhá světová válka. V době vypuknutí války byly paní Libuši tři roky. Do školy nastoupila v Biskupicích, kde žila celý život.

Ž: Vše se změnilo až v posledním roce války, kdy do jejich života zasáhla fronta.

PAMĚTNICE (0:59–1:14): „*Měla jsem osm roků... chodila jsem do 3. třídy a měli jsme vyučování náboženství. Pan farář nás najednou pustil domů a řekl, co bude.*“

Ž: „Do Biskupic vstoupili němečtí vojáci. Rodina musela utéct k sousedům do velkého sklepa, kde nakonec strávili deset dní, během kterých jim několikrát šlo o život.“

PAMĚTNICE (11:30–11:32): „*Kdyby tam nějaký voják střílel do sklepa, tak je po nás.*“

Ž: Její rodiče se i během ukrývání snažili starat o dům a hospodářství. Aby se mohli bezpečně přesouvat, prorazili si v zídce malou, kterou chodili každý den krmit zvířata.

PAMĚTNICE (1:32–1:46): „*Tam byl velkej sklep, tam jsme nocovali. A naši... aby mohli chodit do bytu do sila opravovat... tak udělali v zídce díru a chodili přes tu díru.*“

Ž: Během těchto dnů jim doslova zachránil život soused – pozdější tchán paní Libuše, který uměl perfektně německy a dokázal s vojáky jednat.

PAMĚTNICE (3:39–3:59): „*Nad naším sklepem stál německej tank a z něho se střílelo. A nás to třeba nezasypalo, protože děda to tam s něma nějak podplácel cukrem.*“

PAMĚTNICE (5:49–6:00): „*V tým sklepě jsme seděli jenom na pytlách se slámou a čekali, co bude.*“

Ž: Válka zanechala v její paměti hlubokou stopu a paní Kubíčková o ní nerada mluví.

PAMĚTNICE (5:05–5:12): „*Ty vzpomínky jsou vždycky těžký.*“

Ž: Po konci války cítila úlevu. Na to, co přijde po válce však příliš nemyslela, vždyť jí tehdy bylo pouhých osm let.

Ž: V posledním roce války se paní Libuše ve sklepě schovávala se svým budoucím manželem. Tehdy byly ale jen kamarády.

PAMĚTNICE (4:09–4:20): „*Když jsem měla devatenáct, tak jsem si vzala syna souseda... S dědem Kubíčkem jsem byla kolik... 64 roků.*“

Ž: Paní Libuše vnímá, že od války se svět velmi změnil. Vidí třeba, že dnešní ženy mají víc času samy na sebe než tehdy. A co by ráda popřála mladé generaci?

PAMĚTNICE (35:20–35:26): „*Abyste se dobře učili a dařilo se vám... aspoň pak v práci tak jak mně.*“